

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

РЕДАКТИРА КОМИТЕТЪ

Отговорен редактор:
Протоиерей П. ИкономовъСтатии, съобщения, обявления и пр. да се из-
пращат до редактора на в. „Хр. Защита“
ул. „Полков. Минковъ“ № 24—ВарнаВсички суми за вестника да се изпращат до
касиера на св. Митрополия — ВарнаОрганъ на Епархийското Свещеническо Братство „Св. Царь Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВЪТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪГодишен абонаментъ 20 лв. предплатени.
Отдѣленъ брой струва 1 левъ.

ИЗЛИЗА 2 ПЖТИ МЕСЕЧНО

За обявления се плаща по споразумение

Необходимими реформи съ огледъ на новото време

Миналата европейска война съ свои несправедливи и пропити съ мръсните си сплетни, страдания и изпитания, които чувствително засегнаха християнската възра на европеца.

Жизната изъ основи раздруса цѣлия общественъ животъ, включително и религиозния, и се постара да наложи нови форми за живѣне, които, обаче, не успѣха, поради своя своеобразенъ характеръ да се утвърдятъ.

При тия търкания и неустановеностъ в пореди голѣмитъ неправди — реприти на жестоки неправди — и завари настрящата свѣтвна война. Тя е резултатъ на първата, която имаше да умиротвори, опълчи европейскитъ народи единъ противъ другъ; обезцени ценности, ограби и потисна обидени до степенъ да не може да живи и създаде едно тежко нетърпимо положение.

Опита се да създаде и наложи единъ новъ нравственъ мирогледъ, едно стабилно равновесие въ всѣко отношение, но, не успѣ по известни на всички ни причини.

Въпроситъ, които сегашната война поставя и нажежената атмосфера при които тѣ се разглеждатъ, криятъ въ себе си много тайни, много изненади. Цѣлата тая неизвѣстностъ за мнозина предвещава буря, която се очаква, за да прочисти атмосферата и пѣтя къмъ многоочакванитъ реформи и създаване на новия редъ.

Що ще ни донесе? Какви нови елементи ще внесе, за да се създадатъ новитъ многоочаквани форми на цѣлия общественъ животъ, никой съ полжителностъ не може да каже.

Въ всѣки случай, до избистряне на новитъ — следъ този страшенъ свѣтовенъ потокъ, човѣчеството ще бжде поставено на тежки изпитания; тежки родилни мъки, което естествено ще доведе и наложи единъ по-реалистиченъ мирогледъ, едно по-здраво схващане за живота, отколкото до сегашния, въ който повечето отъ хората несъзнателно живеха и се мотеха. Безспорно, новитъ реформи и промѣни ще засегнатъ цѣлия общественъ животъ; ще турятъ край на едно анахроническо положение; ще отрежатъ крилетъ на много утопии, съ които много закѣснѣли въ живота до сега се хранѣха.

Тая свѣтвна война, бѣзъ преценяване въ историята, по необходимостъ ще повлече следъ себе си една невиджана религиозна криза, която въ дѣно ще разтърси цѣлата църква. Ако църквата не намѣри сили въ себе си да я надделѣе и овладѣе, ще повлече голѣми страдания; ако ли не разбере времената и се присъедини къмъ новото време и чрезъ своитъ служители подпомогне религиозното възраждане, ще си извоюва достойно мѣсто всрѣдъ ново възраждащитъ се свѣтъ.

Трѣбва да признаемъ, че само силата Божия, действаща чрезъ църквата, избави върующитъ християни, следъ миналата война отъ по-голѣми изпитания и страдания отъ тия що изживѣха.

Тая сила я запази отъ разорения и възрадна благоразумието всрѣдъ европейскитъ народи, съ изключение на С. С. Р., която падна жертва на антихриститъ и юдомасонитъ. Нека припомнимъ и друго обстоятелство, а именно, че и ржководителитъ на руската църква, въ нейнитъ видими форми, бѣха на висотата на званието си и достатъчно готови да сътрудничатъ божественния елементъ, нѣщо, което ускори провалването на видения Божия Домъ, който пѣкъ повлече следъ себе си вътрешното помрачение и падение.

Отъ нѣкогашната толкова силна и моществена руска православна църква не останаха освенъ развалини; нѣщо руски религиозенъ животъ бѣ

ложенъ на нечувани гонения и жестокости.

Кой носи отговорността предъ Бога и историята за създаденото положение? Безспорно висшитъ ржководителни кръгове на тая църква, които сж разчитали на нейнитъ реалности и форми за смѣтка на висшитъ божественни реалности.

Външенъ блѣсъкъ и форми, които задоволяваха окоето, но не сгрѣваха душата, нито пѣкъ даваха подтикъ къмъ възходъ и нравствено свършенство.

Висшата иерархия разчиташе повече на царя-батюшка, отколкото на Бога. Повече на външния блѣсъкъ и форми, нѣкога съ богато съдържание, но въ последния моментъ сведени до нула и одушени въ форми, кухи и безъ всѣкакво съдържание.

Трѣбва да признаемъ, че отъ тия нѣкогашни недостатѣци на руската църква, днесъ, макаръ и въ по-малкъ масштабъ, сж засегнати почти всички християнски църкви въ Европа. И наистина, днесъ безъ да преувеличаваме, църковния животъ въ Европа се характеризира съ едно възраждане не отъ нѣкогашнитъ висши реалности къмъ нейнитъ форми.

Духътъ на църковния европейски животъ не се вече характеризира чрезъ висшъ социално-нравственъ реализъмъ, а чрезъ единъ формализъмъ, които може да му бжде фаталенъ при новитъ условия на живота, които се съ кръвъ и мечъ създаватъ. Църквата трѣбва да се стреми да бжде още по близко до народната душа. Народа да чувствува нейната необходимостъ като висшъ институтъ, който може и трѣбва да регулира нравствения и социаленъ животъ.

Висшитъ реалности сж своиствени на църквата и нейнитъ цели. Ако църквата часъ по-скоро не осъзнае положението си всрѣдъ мира сега, и бжде сварена въ това си положение отъ идящата религиозна криза, която по необходимостъ ще настѣпи следъ тая свѣтвна война, и сериозно се подготви да овладѣе и канализира тая криза, като е впрегне въ течението за религиозното възраждане, тя ще бжде грабната и влачена отъ духа на отрицанието — по чужди ней пѣтица и много ще страда.

Църквата носи твърде голѣма отговорностъ за спасението на човѣшкия родъ — не само за нейното лично спасение като институтъ — или за спасението на лицата, които я представляватъ въ дадено време.

Това съзнание за голѣмата отговорностъ, която сама тя носи, трѣбва внимателно отъ време на време да преглежда и преценява живота и дейността ѝ, за да я изправи и да не допусне тя да оставя назадъ, или отклонява отъ естествения вървѣжъ на живота, всрѣдъ който тя винаги трѣбва да бжде жива, дѣйна и динамична.

Ако се забележи, че тя почва да се плѣзга по повърхността на реалноститъ, че чрезъ своитъ форми сж я изолирали отъ реалноститъ на живота, всрѣдъ които тя трѣбва да работи непрестанно, веднага трѣба да пристѣпи къмъ ревизи и реформи, за да я извади отъ черупката на външнитъ ѝ форми.

Църквата трѣбва да има амбицията да не остане пленница на тия форми, а да слезе всрѣдъ живота, тамъ където ѝ е мѣстото и гдето може и трѣбва да изпълни мисията си.

Църквата на формитъ ще се провали подъ ударитъ на религиозната криза, която очакваме. Ето защо, за да си възвърне свободата отъ пленничеството на формитъ, тя трѣбва да пристѣпи къмъ реформи и ревизи, наложени отъ времето, отъ висшитъ ѝ задачи всрѣдъ мира сега и отъ реалноститъ на човѣшкия животъ.

Една реална реформа на църквата се налага.

(Следва на 2 стр.)

Ив. Казъловъ

Храна за враговетъ

Въ миналия брой на в. „Християнска защита“, въ статията „Опасни внушения“, се опитахъ да изтъкна чудодѣйната, велика и спасителна роля на дълбокото религиозно чувство на народа ни презъ епохата на двойното политическо и духовно робство; изключителниятъ дълъ на нашето духовенство отъ онова време за култивирането и съхраняването на това чувство и за канализирането му въ последствие въ една мощна национална идея, която узрѣ като свещенъ фетишъ въ душитъ и сърцата на всички българи, като ги обедини въ едно неразривно цѣло и ги тласна по пѣтя на възраждането и освобождението отъ чуждото иго; жизнената необходимостъ отъ ревнивито пазене на това чувство на нашия народъ и въ днешно време, като главна предпоставка за неговото духовно и национално единство; планомернитъ и системни усилия на известни срѣди у насъ, диктувани отъ чужди интереси и заплащани съ чужди срѣдства, да разрушатъ това единство и зловерната духовна храна, която се дава изобилно въ това отношение, като процитирахъ нѣколко случаи въ нѣкои отговорни наши вестници, съ които силно се накърнява религиозното чувство на българина, подчертавайки, че за такива писания трѣба да се държи строга смѣтка, защото съ тѣхъ, макаръ и несъзнателно, се насажда неусетно безвѣрието и по този начинъ се прави грамадна услуга на чуждата кауза, която бърза да ги използва като оржие срещу самитъ насъ.

Съ всичко това се потвърждава правдивата наша народна подготовка, че „куче, което не знае да лае, само вкарва вълка въ кошарата“.

Че това е така, се вижда отъ единъ отъ последнитъ броеве на католическия в. „Истина“, който, като чете между редоветъ на горната статия, по старъ иезуитски маниеръ най-безсвѣстно изопачава смисъла на изнесенитъ въ нея случаи, като тенденциозно заключава отъ тѣхъ, какво противъ сжществуещото религиозно единство на българския народъ едва ли не е самата ржководна властъ въ България! Какво нахалство и каква дързостъ, наистина!

Печаленъ фактъ е, че днесъ се банализира до втрѣсване съ иронитъ, циаизмитъ и хулитъ противъ религията и нейнитъ служители и

последователи. Това отрицателно държане се е превърнало у нѣкои въ странната психоза, че чрезъ него само може да се подчертае учеността или начетеността имъ, изболцо тѣхното по-висше духовно стѣпало.

Макаръ и лишено отъ всѣкакво разумно основание, това погрѣшно схващане намира широкъ приемъ и въ иначе сериозни наши вестници, които ставатъ по този начинъ несъзнателно проводници на една крайно опасна и пакостна пропаганда.

Какво се цели, напримрѣ, съ „бисери“ като последната шопска „мждростъ“, публикувана съ голѣми букви въ брой 9874 на в. „Утро“: „По арно джандаринъ да те кара, отколкото попъ да те води“!

Чуждитъ адепти сигурно ще поискатъ да спекулиратъ и съ нея противъ духовенството ни — че народа не го желае за водачъ въ живота. Ние, обаче, сме наклонни да приемемъ по-простото и по-въроятното предположение, че навѣрно тукъ се прави алюзия за случитъ при погребенията. Но даже и така да бжде, оправдано ли е предпозитанието на безчестното и позорно положение на престѣпника предъ честната смъртъ?

Тя нима чрезъ съзнателната и осмислена смъртъ човѣкъ не дава последна характерна рамка на своя житейски образъ? Нима тя не е по-скоро тържество, отколкото болка, не само поради това, че предлага на човѣка единъ райски животъ въ небитието, защото крие въ себе си часа на завършека на дѣлото, но нали отъ нея човѣкъ получава и свѣрхчовѣшки сили, които изненадватъ хората отъ обикновения животъ?

Нима героичната и динамична съвременностъ изисква качества и добродетели такива, каквито препоръчва въпросната „мждростъ“. Наистина, скръбно става човѣку отъ голѣмата безпѣтица и страшна безотговорностъ на нѣкои вестници (дори и книги), които, съ цель да гѣделичатъ вкуса на посрѣдственния читателъ, спизатъ толкова низко, че чернятъ и петнятъ и най-чиститъ, най-свѣтли и най-безценнитъ нравствени и духовни човѣшки ценности. А знайно е, че задачата на печата е преди всичко възпитателна.

Който има уши, нека слуша!

Какъ да победимъ противника

Въ Светото Писание е казано: „Мекия языкъ кости троши. Смирения, кроткия отговоръ омекчава гнѣвътъ на противника. Добрата и кротка дума желѣзни врата отваря“. Отъ тия думи на Светото Писание можемъ да извадимъ заключението си, че кроткото ни отнасяне съ противника, последния ще го превърне отъ вълкъ на овца, ще обърне бурята

въ тишина. Нѣма нищо по-силно на тоя свѣтъ отъ любовта и кротостта. „Любовта всичко покрива, всичко търпи“. Затуй отъ самитъ насъ зависи да спечелимъ ли противника си, или да го направимъ още по лютъ. Не ще съмнение, че щомъ раздухваме главнята, тя още по вече пламва, но ако я оставимъ,

(Следва на 3 стр.)

СВОБОДНА ТРИБУНА

Въпросът не е личен и трѣбва да се обсъди

Преди известно време стана известен един скандалозен факт за осуетяване решението на Софийския епархийски съвет, съ което се налагаше петгодишно безбрачие на един голѣм човѣкъ и му се забраняваше да встъпи въ втори брак съ провинената изкусителка.

Това решение на епархийския съвет, влѣзло въ законна сила, било лесно обезсилено отъ заинтересованитѣ, които набързо промѣнили вѣрата си и се вѣнчали въ протестантския молитвенъ домъ.

Въ случая ние не се интересуваме отъ това, че лицето е въ твърде напреднала възраст, че имало двама синове, офицери отъ българската армия, че третиятъ му синъ е лѣкаръ, и че това лице е изоставило една почтенна жена, доскоро директорка на училище при „Червенъ кръстъ“, не ни интересува и това, че е нашъ личенъ приятелъ, синъ на нашъ учителъ. Всичко това е безъ значение, когато е дума за твърде лесното обезсилване решенията на епархийските съвети отъ провиненитѣ, което обезсилване ние искаме да разберемъ, да проучимъ и, ако е възможно, да отстранимъ.

Ние не целимъ да уязвимъ лицето, като изнасяме на показъ този фактъ. Но за нашитѣ разсуждения за силата на съдебнитѣ решения по бракоразводнитѣ дѣла този фактъ ще ни служи като изходна точка.

И така, дългогод. висшъ чиновникъ не билъ сигуренъ въ своето „православие“ и при пръвъ неуспѣхъ предъ духовния съдъ, отрекълъ се отъ своето минало, отрекълъ се отъ вѣрата си, отъ тази вѣра, която той многократно е защищавалъ съ перо до пенсия, а отишелъ при протестантитѣ и промѣнилъ вѣрскитѣ си убеждения.

Трѣбва да предполагаме, че протестантитѣ сж се почувствували горди отъ тази своя придобивка и съ радостъ сж посрещнали този бившъ висшъ чиновникъ въ своитѣ редове.

Бихме могли да направимъ характеристика на нашия герой, но тя би била твърде отрицателна, както за него самия, така и за онѣзи, които сж го фаворизирали и сж го издигали по стълбата на чиновническата иерархия, затова ще изоста-

вимъ характеристиката. Ще изоставимъ, сжщо и преценката на мотивитѣ, които сж дали основание на протестантитѣ да извършатъ бракосъчетание на новозаписани, токущо наказани отъ духовния съдъ на „господстващата“ въ страната православна църква. Макаръ че тѣзи мотиви биха били за насъ твърде интересни, защото протестантскитѣ духовни пастири не сж могли да не знаятъ какви хора отиватъ при тѣхъ и за какво.

Сега ние се спираме само върху „силата“ на влѣзлото въ законна сила решение на епархийския съветъ. Значи, решенията на духовния съдъ на нашата църква иматъ значение само за онѣзи, които не смѣятъ да се решатъ да отидатъ при протестантитѣ или при католицитѣ. Отидатъ ли при тѣхъ, тѣ сж готовностъ ги приематъ, благославятъ брака имъ, колкото и невъзможенъ да е той, и вече предъ законитѣ въ страната тѣ сж законни съпрузи!

Ето, това вече е неокачествимо! То е и провокация срещу законнитѣ власти въ страната. Какъ е възможно подобенъ абсурдъ, промѣната на вѣрскитѣ убеждения да освобождава отъ наказание провиненитѣ? И това да става не въ полза на „господстващата“ църква, а въ нейна вреда, която вече не може да упражнява съ авторитетъ своитѣ законни функции!

На църквата законодателятъ е възложилъ грижата за светостта на семейството. Той не е далъ въ нейна помощъ и така наречения „граждански бракъ“. Смѣтало се е, че бракътъ, благословенъ отъ църквата, и разводътъ, даденъ отъ сжщата по силата на едни норми отъ вѣковетѣ, свързани съ благочестие, е достатъчно стабиленъ и задължителенъ за всички.

Какво се указва сега? Въпроизводнитѣ малцинства и сектантитѣ могли въ всѣки моментъ да провориратъ и да правятъ неизпълними решенията на духовнитѣ сдилици! До тамъ ли стигна духовното разтление въ нашата страна?

Де е законътъ за вѣритѣ, предвиденъ въ конституцията? Много пжти се е писало, че трѣбва найпосле да се даде такъвъ законъ. Вре-

Необходимите реформи съ огледъ на новото време

(Продължение отъ 1 стр.)

Тая реформа трѣбва да бжде едно освобождение отъ нѣкоя форми, баластъ, които й влагатъ живота къмъ дълбинитѣ съ целъ да я удавятъ, като водениченъ камъкъ.

Безспорно, тая реформа не може и не трѣбва да се докосва до вѣчнитѣ и неизмѣнни богооткровени истини — догмитѣ, които сж неизмѣнната и гранитна основа, върху която тя е изградена, а до основнитѣ промѣни въ нейнитѣ приспособими къмъ човѣшкия животъ форми, които сж наше човѣшко дѣло.

Едничката възможна реформа, що се отнася до вѣчнитѣ и неизмѣнни основи на църквата е тая: — изпълнението и ръководството да ги реализиратъ усвоитъ, а не теоретически да се справятъ съ тѣхъ.

Както въ всѣка област на новия редъ и строй ще се наложи единъ строгъ реализъмъ, така и въ религиозния животъ, който е неразривно свързанъ съ морала, безъ който не може да просъществува човѣшкото обществие.

Да си, или да станешъ реалистъ, не значи да боравишъ и да разчиташ само на материални ценности, напротивъ, значи да разчиташ на най-висшитѣ реалности на живота.

Степенъта на реализма на нѣкого не се мѣри освенъ чрезъ стойността и висшитѣ реалности, съ които той работи, и отъ които се въодушевява. Колкото тая реалностъ е по-висша, толкова тя е по-ценна — толкова и ти си по-реаленъ.

Църквата, която борави, разчита и се опира само на висшитѣ реалности, които по човѣшки напъизъ не се мѣнятъ, би трѣбвало да бжде най-реалистичната отъ всички. Ако тя не е реалистична въ тоя висшъ смисълъ, който винаги е цененъ, тя слиза отъ своя високъ и святъ пиедесталъ долу въ редоветѣ на формитѣ на обикновенния дѣлниченъ животъ, гдето рискува да се изгуби всѣки моментъ — щомъ сжска жичката си съ висшитѣ реалности.

Ще се сведе до обикновенна форма срѣдъ общожитието, безъ всѣко сериозно оправдание за своето съществуване, и безъ всѣкаква висша и реална мисия всрѣдъ общитѣ реалности.

При такова положение всѣки ще я отрече.

Ето защо, ние биемъ тревога отъ тая трибуна и викаме: „Християни, гответе се за утрешния денъ!“

Знаете ли...

—Че населението по цѣлото земно кълбо възлиза на два милиарда и 216 милиона души. Половината отъ това население живѣе въ Азия, 534 милиона въ Европа и 276 милиона въ Америка. Гжстотата на населението въ Европа е 468, въ Азия — 299, въ Америка — 64 и въ Африка 53 жители на квадратенъ километъръ.

—Че новия ръководител на Ромъния маршалъ Антонеску е издалъ още две нови заповѣди: а) здрави и способни хора, които цѣлъ денъ стоятъ по кафенетата и бистратъ политиката, веднага да бждатъ арестувани и интернирани въ концентрационни трудови лагери, гдето съ честенъ трудъ да изкарватъ прехраната си. Сврши се съ царството на лентяитѣ... но кога и у насъ? б) — който публично псува, веднага да бжде арестуванъ и глобенъ отъ 5 до 20,000 леи и затворъ отъ 1 — 6 месеца. Ако и у насъ се приложи тая мѣрка, много пари ще влѣзатъ въ държавното съкровище.

Платете си абонамента

следъ което я отнасяме къмъ лѣвото рамо и завършваме съ думата „Аминъ“.

Когато се кръстимъ можемъ да кажемъ и думитѣ: „Господи Исусе Христе — Сине Божий помилвай ме, мене грѣшния: Аминъ“ (Вижъ Morturisirea Orthodoxa, 51 въпросъ. Посланието на прав. патриарси).

Католицитѣ за разлика отъ насъ православнитѣ, кръстятъ се само съ два прѣста, т. е. съ показалеца и срѣдния прѣстъ, защото тѣ казватъ, че „дѣсната ржка означавала единия Христосъ, а двата прѣста, дветѣ му природи — Божеска и Човѣшка. Отъ друга страна, не турятъ ржката си отъ дѣсно къмъ лѣво, както ние се кръстимъ, а отъ лѣво къмъ дѣсно, а презъ време на молитва стоятъ съ лицето си обърнати къмъ западъ, а не къмъ изтокъ, както се обръщаме ние. Ние се кръстимъ съ тритѣ прѣсти, и съ това въображаване Св. Троица, единосжщна, животворяща и нераздѣлна, въ името на което ние се покланяме. Мѣстимъ ржката си отъ дѣсно къмъ лѣво, защото споредъ както обяснява тълкувателя на 91 правило, св. Василий Велики „съ кръстното знаме, ние се стараемъ да си въобразимъ разпнатия Христосъ върху нашитѣ тѣла, както бѣ разпнатъ на изтокъ, съ лице обърнато къмъ западъ,“ затова и ние когато се молимъ и кръстимъ, се обръщаме на изтокъ. Разбира се прочее, че лѣвото рамо на Христа съвпада съ нашето дѣсно рамо, ко-

гато ние застанемъ лице срещу лице предъ него, а дѣсното Христово рамо съвпада съ нашето лѣво“ и се молимъ съ обърнати лица къмъ изтокъ, защото ние търсимъ рай, нашето първоначално отечество — поставено отъ Бога въ Едемъ къмъ изтокъ.

Когато се простимъ, не само душата, но и тѣлото ни трѣбва да взема участие и да преживѣва сублимния моментъ. За това като духомъ се смиряваме, редно е да се и тѣломъ смиримъ, като чинно и благоговѣйно навеждаме глави, напълно увѣрени, че оня предъ, когото се кланамъ, невидимъ стои предъ насъ.

Сега, ако искаме да знаемъ, шо означава събирането на тритѣ прѣсти отъ дѣсната ржка, ще узнаемъ, че тѣ означаватъ Отца, нашата надежда, Сина — нашето спасение и Св. Духъ — нашиятъ покровителъ, т. е. Троица единна и единосжщна и нераздѣлна. А пжкъ другитѣ по-малки прѣсти залепени на дланта на ржката ни, означаватъ (представляватъ) дветѣ природи на Исуса Христа, който бѣ истински Богъ и свършенъ човѣкъ, както и „Адамъ и Ева, които смирено и разнасно се покланятъ на нераздѣлната Троица“.

Когато поставяме ржката на челото си, което въображава небето, ние молимъ Всевишниятъ Отецъ да ни надари съ свѣтълъ умъ, разумъ и мждростъ, така щото денемъ и нощемъ да размишляваме върху Неговия Законъ. Мѣстейки ржката

Свещеноикономъ Константинъ Мойсею

КАКЪ ТРѢБВА ДА СЕ КРЪСТИМЪ

Преди всичко трѣбва да знаемъ каква е ползата, когато се молимъ и кръстимъ. Кръста ни напомня винаги историческия фактъ, „че ако нѣкога дървото отъ рай донесе смъртъта, — кръста донесе живота и го подпомогна да процъвати, защото на него бѣ разпнатъ Оня, който е нѣмалъ никакъвъ грѣхъ“ (Стихира II. Минея, 14 септемврий) И действително чрезъ кръста Христосъ премахна враждата между човѣка и Бога (Ефес. II. 16). „Пропадна царството на Сатаната, потжпка се проклятието, за вѣчни времена смъртъта е победена, ада се опразни, умрѣлитѣ възкрѣснаха, рай и небето се отворица“ (Седомна отъ

*) Изъ новоиздѣлата книга „Sástám bene sástám síficsá“ отъ свещеноиконома Константинъ Мойсею, букурешки православенъ свещеникъ.

Тоя трудъ бѣ извъредно добре приетъ отъ християнитѣ и свещеницитѣ отъ Ромъния. Критиката ласкаво се изказа, а г. Никифоръ Крайникъ, поетъ и писателъ, професоръ и бившъ министъръ на пропангандата въ Ромъния, съ специаленъ отзывъ го представи на Ромънската академия на наукитѣ — която похвали труда и даде парична награда на автора. Редакцията съ разрешението на автора ще даде нѣколко глави отъ тоя трудъ. Поздравяваме автора и му благодаримъ.

Възнесението на св. Кръстъ.) Поради тия важни причини, молитвата на вѣрующия винаги е придружена съ ознаменуване съ св. Кръстъ, така както свѣтлината е неотдѣлна отъ сѣнката. Затова и църквата вдъхновено пѣе: „Кръста е пазителъ на цѣлия свѣтъ. Кръста е окръжение на църквата. Кръста е утвърждение на вѣрующитѣ. Кръста е слъна за ангелитѣ и язва за демонитѣ“ (Свѣтлина, Възв. св. Кръстъ) Често пжти се срещатъ, обаче, християни, които ей така отъ бързина или друга нѣкоя причина, а може би и незнание или невнимание, завъртятъ на слуга ржката си, като че ли искатъ по-скоро да се подигреятъ съ св. Кръстъ, и наблюдавайки ги, не можемъ ги разбра, кръстятъ ли се, или се пазятъ отъ мухи — или ще свирятъ на нѣкой въображаемъ инструментъ.

Ето защо решихъ да изнеса какъ учи църквата да се кръстимъ, т. е. да си правимъ св. Кръстъ: „Трѣбва да се кръстимъ съ дѣсната си ржка, като поставимъ на челото си тритѣ голѣми прѣста и кажешъ: „Въ името не Отца“. Следъ това ги поставимъ на гърдитѣ си и казваме „И Сина“. Отъ тукъ на дѣсното рамо и кажемъ: „И Св. Духъ“,

Думата на пастиря в днешно време

Извадки изъ беседа, държана предъ свещеницитѣ отъ Шуменска духовна околия

Въ щейте се къмъ благочестието и чистотата на сърдцето!

Азъ нарочно говорихъ за дълга на св. Серафима Саровски. И още много бихъ говорилъ въ този духъ и тонъ. Ние сме поизгинали въ своята вѣра. Ние не упражняваме молитвата както трѣбва. Хората не искатъ отъ насъ вече механически молитви и празни крѣсци въ църквата, а искатъ благочиние и топла, кротка, отъ душа молитва.

Засилете, братя, страха отъ Бога въ своитѣ сърдца! Ние много приличаме на всички останали граждани. Само едно расо ни отличава, но настроението ни, говора ни, движението ни, походката ни, смѣха ни дори, съ нищо не говорятъ, че ние съ нѣщо особено се отличаваме отъ другитѣ мъже на града и селото. А намъ пишатъ и казватъ: **Благоговѣйство! Ваше Благоговѣйство!** Истина ли е, че отъ насъ лѣха благостъ, кротостъ и нѣженъ молитвенъ духъ?

Ето, това ви питамъ, и вие знаете какъвъ е отговора.

Нашата служба е трудна, но тя е трудна за свещеника съ дълбокъ съзнание за своя пастирски дълго-и отговорностъ. Азъ нарочно говорихъ дълго за това. Добриятъ пастиръ въ днешното време на мно, го знание, но и на много страсть, разгулство и безвѣрие, безвѣрие което мина въ открито безбожие, преживѣва, твърдя, дълбока трагедия въ своята душа. Тази душа е буквално разкъсана отъ противоречията между силитѣ на небото, чийто призванъ служителъ е пастиръ, и силитѣ на земята, земниятъ суровъ и жестокъ духъ на Сатаната. Но това, бихъ рекълъ, чувствуватъ и изживѣватъ малцина. Повечето отъ насъ вървятъ по течението на рѣката на живота и си житейски добруватъ. Азъ нѣма да управя този свѣтъ! Казватъ тия мждреци и добре си поживѣватъ.

Но така да се говори, живѣе и действува е измѣна на Христа Господа. Това е дадено и донейде позволено на земята, плътския човѣкъ, а ние сме люди избрани, царско свещенство. Срамно е за насъ, пастиритѣ, да живѣемъ безъ духа Христовъ, — като натежали отъ земя и плътъ езичници!

Да, мои братя! А има и друго нѣщо, ново и добро, което трѣбва да ни окрили и ентузиазира въ нашата света служба. Ще ни окрили и любовта ни къмъ отечеството. Не кокетнича къмъ края на своята беседа съ идеитѣ, които сж обладали днешнитѣ народи и държави и които сж главната причина за биткитѣ по цѣлата земя.

Но Божията милостъ и Неговата любовъ ни е дала единъ голѣмъ даръ, като сме дошли на този свѣтъ: да бждемъ родени въ една прекрасна земя. Тази земя се нарича България. Нима, когато всички народи горятъ отъ любовъ и умиратъ за своитѣ родни кѣтища и отечества, — а земитѣ имъ покрити найчесто съ пѣськъ, голи камѣнаци, сиви безплодни сипеи и равнини или тресавища и мочури, — нима ние ще намѣримъ сили въ себе си, ние, свещеницитѣ на тази свещена земя, да поживѣемъ чисто, благочестиво, да се трудимъ неуморно и да служимъ преданно на хората въ тази прекрасна земя България, та съ това да угодимъ и зарадваме и Онзи на небото, Създателя и Твореца, Който е опредѣлилъ да се родимъ именно на тази мила родна майка земя и отъ тукъ да от правяме своитѣ молитви за себе си, за своитѣ родни братя, за болнитѣ, слабитѣ, плененитѣ, за онѣзи, които изгарятъ за водича въ горещитѣ пѣсьчени пустини, за онѣзи, които сж далечъ, далечъ по моретата?..

Св. Серафимъ Саровски е живѣлъ въ време много близко до насъ,

днешнитѣ православни, бѣга скарски и др. пастири Христови. Защото, казахъ и по-рано, той е билъ съвсемъ като насъ подобострастенъ човѣкъ, ч о в ѣ к ъ отъ плътъ и кръвъ, а като далъ обетъ предъ престола Божи, че ще служи съ всичкитѣ си сили на духа, на Бога Спасителя, той го направилъ. И като го направилъ, като се потрудилъ неимоверно много за Христа, Господъ го наградилъ съ сила да властвува надъ духовния миръ, та и надъ тѣлесния. Така скѣпо и силно знае да награждава Господъ онѣзи, които се трудятъ искрено и безрезервно съ цѣлата си душа за Него.

Е добре, ние свещеницитѣ на днешното поколѣние на нашия обиченъ български народъ, които изживѣваме особената трагедия на това време, — време бурно, разгулно, богато съ идеи и изкушения, време на велико творчество, но и на ужасно разрушение, — ние, които сме пренесли тази свѣтовна днешна трагедия въ своитѣ собствени души и ги разкъсваме отъ мжката, че призиваеитѣ ни иска едно нѣщо, много нѣщо, — свети да бждемъ, ангели да бждемъ на земята, а ние не можемъ, ние сме слаби като малкитѣ деца, ние сме настоящи духовни пленачета, — ние, братя мои, пастиритѣ на днешното време, не бива да се отчайваме. Ние имаме славния примѣръ на Господа Иисуса Христа, на Неговитѣ св. апостоли и мченици, ние имаме чудния примѣръ на Св. Ивана Рилски, който е живѣлъ въ едно сжщо такова опасно за Родината време, но ние имаме и силния примѣръ на съвсемъ новия руски светецъ. Може, значи, има срѣдство да се надвие грѣха, да се стои твърдо като гранитъ въ вѣрата, може, ни казва св. Серафимъ, да гори душата въ сладкия свещенъ пламъкъ на вѣрата и любовта!

И затова е нужно какво? Нуждна е молитва, която извира отъ душата, душата, що люби Бога и хората. Нуженъ е трудъ, положителенъ, постояненъ, неуморенъ, гравителенъ трудъ отъ сутринъ до вечеръ, трудъ за св. ни Църква, за близкитѣ до насъ хора, за обществото, за Родината.

Вѣрата, любовта, молитвата и труда ще ни одухотворятъ, ще ни духовно заздравятъ и ще ни направятъ пламенни ентузиасты. Не видете ли, че днесъ не е време да се дрѣме, да се губятъ днитѣ и часоветѣ въ праздно разтакане по свѣта, въ празнодумство и ленностъ.

България става нова, голѣма, велика. Тя иска отъ всички свои синове вѣра, пламъкъ на душата и трудъ, денонощенъ трудъ. Ти защо спишъ, пастирю Божий? Знаешъ ли колко много се иска отъ тебе днесъ? Знаешъ ли, че ти си жива факла, която трѣбва да гори и да показва новия обновенъ, пречистенъ духъ на Родината? Знаешъ ли, че отъ тебе се иска да очистишъ и осветишъ самъ себе си, да станешъ самъ ти новъ човѣкъ, за да направишъ и другитѣ нови хора?

Нека бждемъ дисциплинирани, строги къмъ себе си, молитвено настроени и неспирно трудещи се свещеници.

Който прави добро на сиромаша, два на заемъ Господу, и Той ще му отплати за неговото благодеяние.
Притча 19; 17

Съ какъвто сждъ сждите, съ такъвъ ще бждете сждени; и съ какъвто мѣрка мѣрите, съ такава ще ви се отмѣри.
Матей 7; 2

Печатница А. Пъндѣлийски - Варна
ул. „Панагюрище“ 4 — Тел. 23-15

СВ. СИНОДЪ

на Българската Църква е разпратилъ окръжно, въ което се разяснява въпроса за младежитѣ които постѣпватъ въ Духовнитѣ училища

Въ отговоръ на направенитѣ постѣпки отъ Св. Синодъ предъ Министерството на Войската — Щабътъ на Войската съ писмо № IV-2712 отъ 31. VII. 1942 г. събщи въ Св. Синодъ, че съгласно постановленията на закона за военнитѣ сили, отлагатъ се отъ военна служба:

1. Младежитѣ, които постѣпватъ въ Пастиро богословския институтъ при Черепишкия манастиръ, и

2. Младежитѣ, завършили Духовна семинария, които ще се посветятъ въ духовенъ санъ, найкъсно въ срокъ отъ 6 месеци следъ отлагането имъ. За сжщитѣ младежи Св. Синодъ ще изпраща списъкъ въ Щаба на войската, че кандидатуритѣ имъ за свещеници сж приети.

Отъ военна служба ще бждатъ освобождавани и всички ония младежи, постѣпили вече въ редоветѣ на войската, които пожелаатъ да приематъ духовенъ санъ.

Горното като ви съобщаваме, приканваме Ви, по решение на Св. Синодъ, да наредите:

1. Да се оповести, че ония младежи, които бждатъ приети за ученици въ Пастиро-богословския институтъ, ще бждатъ отложени отъ военна служба.

2. Да се представя своевременно въ Св. Синодъ списъкъ на всички кандидати, завършили духовна семинария, които желаятъ да се посветятъ въ духовенъ санъ, за да може Св. Синодъ да направи отъ своя страна нуждитѣ постѣпки въ Щаба на Войската за отлагането имъ.

3. Да се изпращатъ своевременно въ Св. Синодъ молбитѣ на всички ония младежи, постѣпили вече въ редоветѣ на войската, които желаятъ да се посветятъ въ духовенъ санъ, за да се правятъ и за тѣхъ потребнитѣ постѣпки въ Щаба на войската за освобождаването имъ.

Хроника

До 1. IX. т. г. вестникътъ бѣше въ двумесечна ваканция. Изглежда че, нѣкои отъ г. г. абонатитѣ не сж чели съобщението ни въ последния брой, та ни отрупаха съ писма и протести — че презъ тѣзи два месеца не сж

получили вестника. До края на текущата година ще излѣзатъ още 8 броя. Молимъ г. г. абонати, които още не сж си платили абонамента, да побързатъ и сторятъ това.

Въ VI-та варненска енория е назначенъ Н. Благоговѣйство свещ. Иванъ Донкинъ, завършилъ Софийския богословски факултетъ. На новия Христовъ служител редакцията пожелава апостолска ревностъ и богата пастирска дейностъ.

Отъ три месеца Варнено-Преславска Епархия не е получила никакви съещи отъ Синадалната ливница. Това предизвиква недоумение и протести на християнитѣ, които нѣма отъ къде да си доставятъ такива, при разни чинодеяния, тѣй като свещитѣ сж монололъ на Св. Синодъ. Отъ друга страна църковнитѣ настоятелства трушатъ рѣце, че нѣма отъ къде да взематъ и платятъ на хороветѣ, пѣвцитѣ и персонала си, защото въ повечето случаи това е единствениятъ имъ редовенъ и по-голѣмъ приходъ. Ние молимъ, часъ по-скоро да се тури край на това положение иначе всѣка църква ще почне по старобитенъ начинъ да си произвежда съещи съ каквито материали намѣри на пазаря. А това е нежелателно да стане.

Художника В. Бокуровъ, отъ гр. Каварна, нашъ сътрудникъ, е получилъ отъ Министерството на Просвѣтата сумата петъ хиляди лева, заради една негова, много получлива картина. Редакцията го поздравява и му пожелава и други успѣхи въ неговото трудно но високо културно-национално поприще.

Наша поща

Свещ. М. Й. — Видинско. Получихме статитѣ. Въ следуюция брой. Чакаме и друга.

Иером. Пр. Понеже статията Ви е помѣстена въ другъ вестникъ — ние нѣма да я помѣстимъ. Пратете друга — кратка и актуална.

Е. Р. Помѣстваме стихове добре издържени и въ духа на помѣстенитѣ до сега — съ религиозна и национална основа и духъ.

А. Б. — София. Стара истина е, че който нищо не харесва, той нищо не може да направи, защото да напишешъ нѣщо, предварително трѣбва да го имашъ въ главата си. Който нѣма нищо въ мозъка и въ сърдцето си, го избива на критикуване, за да замаскира духовната си нищета. Очакваме кратка и навременна статия.

Д-ръ Стамболско Църковно Настоятелство — Шуменск околия

ОБЯВЛЕНИЕ № 150

Д-ръ Стамболско църковно настоятелство, шуменска околия съобщава, че на петнадесетия день следъ публикуване на настоящето ще произведе публиченъ търгъ за отдаване подъ наемъ църковната нива въ мѣстността „До кантона“ отъ 30 декара за 4 години.

Залогъ 10 на сто. Закона за Б. О. П. е задължителенъ.

Поемнитѣ условия сж на разположение въ канцеларията на настоятелството.

с. Д-ръ Стамболски, 24 августъ 1942 г.

Отъ Настоятелството.

Срацимирско Църковно Настоятелство — Варненска околия

О Б Я В А № 16

Енорията въ с. Срацимир (Осеновецъ), Варненска околия, отъ 700 кѣщи, е вакантна. Намира се на 30 клм. отъ гр. Варна, на ж. п. линия Варна — Добричъ, оживена гара, до която се намиратъ голѣмитѣ държавни картери за баластра. Поминъкъ — предимно земеделни и скотовѣдство. Религиознитѣ традиции запазени. Построена е нова хи-гиенична удобна кѣща за жилище на енорийския свещеникъ. Селото е водоснабдено, близо до църковната кѣща минава водопроводната трѣба, и при желание лесно ще се прокара чешма въ кѣщата.

Отъ Настоятелството.